

ХРЕЩЕНИЦЯ

«ЧУМАКА»

...Те, що випало на долю цієї великої душі людини, не збагнути інтелектом, але можна осягнути хіба що серцем...

ХРЕЩЕНИЦЯ «ЧУМАКА»

Хто спілкувався із Галиною Володимирівною Горошук із Яблунівки (на фото в центрі), то неодмінно відзначить її силу волі. На фоні небесної вроди цей чинник наповнюється додатковою енергетикою. Те, що випало на долю цієї великої душі людини, не збагнути інтелектом, але можна осягнути хіба що серцем...

Війна увірвалася у буття шестилітньої дівчинки згарищами хат і вибухами бомб. Таке повік не стирається зі скрижалів пам'яті. А ще оте вогненне лихоліття вкоротило віку татові – пішов на фронт і там на полі бою склав голову. І хоч богомольний був ненько, але обов'язок боронити рідну землю виконав сповна ціною життя свого. Причому татусь обрав такий шлях із поневолювачами, бо у свій час на пропозицію кума Левка Тимошука на псевдо «Чумак» відмовився вступити в Українську Повстанську Армію. До речі, «Чумак» - хрещений батько пані Галини і колишній сусід.

У післявоєнні будні життя поволі набирало обертів і, здавалося, усе стане на свої місця. Однак біда знову увійшла в дім родини. У хату навідався голова сільради Остап Романюк і наказав мамі з'явитися на вибори.

- У чому ж я піду? – спробувала вмовити ненька сільського чиновника. – Валянки і калоші порвані, тож наберу води і застуджуся..

Однак мамине пояснення не подіяло

на ревного служачу і замість того, аби якось розрадити солдатську вдову, він, наче пострілом, обірвав її:

- Якщо не з'явишся на вибори, то посаджу! Зрозуміла?!

Як було жінці не зрозуміти погрози, тож за три кілометри по весняному бездоріжжю у калошах добиралася до виборчої дільниці. А коли повернулася додому, то зрозуміла, що застудилася. Відтоді два роки вдова фронтовика боролася із недугою, але так і не змогла вибратися з її тенет. Оті вибори 1946 року і вкоротили віку матусі. З того часу в серці доньки поселилася вічна журба та ще органічна неприязнь до твердолобих кар'єристів, котрі заради особистої вигоди здатні переступити через чужий біль.

Залишилася Галина із сестрою наодинці із печаллю та ще в'дливими життєвими клопотами. А коли переповідає, як навчалася у Чернігові на зоотехніка, то просить вибачення і кілька хвилин погамовує сльози та біль душевний, навіяний гіркими спогадами.

- Упродовж тривалого часу в мій щоденний раціон входило півлітри молока і невеличкий кусень хліба. Більше з'їсти хліба не могла, бо наступного дня до-

велоса б голодувати. Отаке було життя за 12 карбованців стипендії...

Втім, таким напівголодним існуванням жила більшість ровесників-студентів.

А ще пригадує Галина Володимирівна, як добиралася потягом додому на зимові канікули. У легеньких ботах, бо добротнішого і теплішого взуття не мала зм'янути придбати. Разом із подругами із Вербового через Білогородку, Софіївку і далі на Буди йшла до рідної хатини. За кілька годин пішого переходу на морозі уже не відчувала власного тіла. Згодом став видаватися вогонь у лісі, біля якого зігрівалася. Врятували подруги. Довели до тям в одній із хат, а тоді господар кінсьми підвіз до села Буди...

Власне, таких гіркуватих спогадів у життєписі Галини Володимирівни вистачає. Можливо, саме вони загартували тіло і душу, додали віри у прийдешнє. А може причастилася вона переможним духом на подвір'ї хрещеного батька Левка Тимошука-«Чумака». За прагнення жити у незалежній українській державі і боротьбу за неї «Чумака» засудили на 25 літ. Смерть «отця народів» скоротила термін покарання, але повернутися на рідну землю йому не судилося. У смутну повоєнну годину загинула його дружина, тож, забравши двох молодших дочок, колишній повстанець доживав віку у Караганді – далекій від милих серцю мальовничих краєвидів рідної сторони.

Україна, яку виборювали її хресний батько і тисячі його побратимів, для Галини Володимирівни – це солодкий дзвін, на який відгукується кожна клітинка її серця.

- Я за незалежну Україну стою, стою і буду стояти! Хай мене уб'ють, я не відступлюся від своїх переконань! – дещо пафосно, але щиро зізнається жінка.

Вона не кляне минулого, яке дошкульно позбиткувалося над її дитинством і юністю, але з упевненістю вдивляється у завтрашній день. Мимоволі проймаєшся її непохитними принципами і робиш висновок: такі жінки – неоціненний скарб землі української...

Віталій ТАРАСЮК.

